

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jana Kratochvíla a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **D. C. D.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2025, čj. OAM-1075/ZA-ZA11-HA13-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2026, čj. 45 Az 1/2026-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2025 zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jelikož ji shledal nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalobce totiž neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala nové vedení řízení a opětovné posouzení důvodů odchodu žalobce ze země původu a jeho obav z návratu do ní.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 2. 2026 žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí považoval za přezkoumatelné. Žalovaný podle něj správně vyhodnotil opakovanou žádost žalobce jako nepřipustnou a za tím účelem též spolehlivě zjistil stav věci. Také podle názoru městského soudu žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou novou azylově relevantní okolnost, která by vyžadovala nové věcné posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Za této situace považoval za zcela irrelevantní věcnou argumentaci žalobce, že jsou splněny věcné podmínky pro její udělení. K humanitárnímu azylu městský soud předně zdůraznil, že v případě opakovaných žádostí se § 14 zákona o azylu přímo neuplatní. Uplatní se pouze nepřímo skrze § 11a odst. 4 zákona o azylu, který umožňuje při řešení otázky přípustnosti opakované žádosti zohlednit důvody hodné zvláštního zřetele.

Žalovaný dostatečně tuto otázku posoudil, a to jak explicitně, tak implicitně s ohledem na rozhodnutí o první žádosti žalobce.

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní namítl i) nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, ii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a iii) nedostatečné posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu. Kromě toho uvedl, že se podle něj iv) městský soud odklonil od ustálené judikatury týkající se posuzování intenzity nebezpečí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a důkazního břemene a intenzity hrozby vážné újmy dle § 14a téhož zákona.

[4] Žalovaný navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně ji zamítnout.

[5] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že podle § 102 soudního řádu správního je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. K jejímu věcnému projednání je tedy podle ustálené judikatury zapotřebí, aby stěžovatel cíleně reagoval právě na rozhodnutí krajského soudu (městského soudu) a jím kvalifikovaným způsobem vyslovené závěry. Není totiž úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné. Pokud tak stěžovatel neučiní a nereflektuje argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal vlastní svébytnou argumentací a jejich pouhé zopakování není nadále schopné obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné. Nesměřují totiž proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Nejedná se o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na vypořádání námítky již jednou krajským soudem, proti kterému původní argumentace stěžovatele nemůže obstát (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, body 10–14).

[6] Tento závěr je nutné vztáhnout i na kasační stížnost stěžovatele v nyní projednávané věci. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze velmi obecně namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho rozhodnutí není přezkoumatelné, a dále že pochybil, jelikož mu neudělil humanitární azyl. Městský soud přitom v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné (bod 23 napadeného rozsudku), proč žalovaný podle jeho názoru spolehlivě zjistil stav věci (body 24 až 30 napadeného rozsudku) a dostatečně posoudil též otázku udělení humanitárního azylu (body 31 až 33 napadeného rozsudku).

[7] Na tuto konkrétní a svébytnou argumentaci městského soudu, kterou uvedené otázky výslovně posoudil, však stěžovatel adresně nereaguje a nepolemizuje s nimi. Jeho argumentace ohledně neudělení humanitárního azylu je doslovně opsaná žaloba. Pouze v závěru dodal: „*V rámci správního řízení a následně v rámci žalobních bodů stěžovatel vylíčil rozhodné skutečnosti, na základě kterých se domnívá, že správní orgán mu měl humanitární azyl udělit a jestliže tak neučinil, vybočil z mezí pro správní uvážení a z tohoto důvodu krajský soud měl správní rozhodnutí zrušit, avšak když jej nezrušil, zatížil tak napadený rozsudek podle žalobcova názoru nezákonností.*“ Ani toto však není polemika s konkrétním názorem městského soudu. Tyto kasační námitky jsou tudíž nepřípustné podle § 104 odst. 4 soudního řádu správního.

pokračování

[8] Totéž platí i pro blíže neodůvodněnou námitku stěžovatele, podle které se městský soud odklonil od ustálené judikatury týkající se posuzování intenzity nebezpečí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a intenzity a důkazního břemene hrozby vážné újmy dle § 14a téhož zákona. Jak totiž městský soud stěžovateli vysvětlil, za situace, kdy nejsou splněny podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu, posouzení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany vůbec neprobíhá; jeho námitky týkající se věcných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany tak městský soud vyhodnotil jako „zcela irelevantní“ a „mimoběžné“ (bod 22 napadeného rozsudku). Stěžovatelova argumentace je tak mimoběžná s nosným rozhodovacím důvodem městského soudu, potažmo i žalovaného. Ten vůbec nebezpečí pronásledování ani hrozbu vážné újmy neposuzoval, neboť šlo o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Rovněž tato námitka je tak nepřijatelná.

[9] Přípustná je tudíž pouze námitka *nepřezkoumatelnosti* napadeného rozsudku.

[10] Nejvyšší správní soud se proto v rozsahu této přípustné námitky zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[11] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadený rozsudek městského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti. Vypořádání jádra vznesené argumentace městským soudem odpovídá požadavkům ustálené judikatury (např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Městský soud srozumitelně reagoval na všechny žalobní body, a to ať už jde o stěžovatelem namítanou přezkoumatelnost správního rozhodnutí (bod 23 napadeného rozsudku), dostatečnost zjištění stavu věci (body 24 až 30 napadeného rozsudku), tak i otázku humanitárního azylu (body 31 až 33 napadeného rozsudku).

[13] K řešení všech stěžovatelem nastolených otázek tedy již existuje ustálená judikatura. Nejvyšší správní soud neshledal tuto judikaturu rozpornou. Rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se městský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, odmítl ji pro nepřijatelnost (§ 104a soudního řádu správního; výrok I. tohoto usnesení).

[15] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku. Ve věci samé rozhodl bez zbytečného odkladu po provedení nezbytných procesních úkonů a obstarání si vyjádření účastníků řízení.

[16] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto usnesení). Procesně úspěšnému žalovanému poté v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu tak náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto usnesení).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. května 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu